

De vernieuwing van ons denken • door Peter van Beugen

De ontdekking van jezelf

‘Hoe haal je het in je hoofd!’ zeggen we, als iemand iets doet of zegt dat in onze ogen volkomen misplaatst is. Wat we waarnemen in iemands gedrag verradt kennelijk wat er in zijn gedachten is opgekomen. Dat kan een oppervlakkige beoordeling zijn: iemand probeert over een sloot te springen, maar helaas: hij heeft de afstand onderschat en haalt een nat pak. Wat hij dacht bij deze poging is nog tamelijk waardenvrij: hij doet een waarneming en heeft misschien een geringe overschatting van zijn capaciteit... ach, het kan de beste overkomen. Het wordt van een ander niveau als we ideeën opdoen of overnemen die ons gedrag blijvend beïnvloeden. Je wordt door je vriendje meegenomen naar een Koranschool en gaandeweg word je met overtuiging de gedachte opgedrongen dat het gerechtvaardigd is om alles wat in strijd is met de wil van Allah met geweld en terreur te bestrijden. Blijkbaar kan een mens zulke gedachten overnemen. Hij is in zijn denken beïnvloed. En dan beginnen we al op zoek te gaan naar factoren die in iemands leven mee kunnen spelen, zoals armoede, maatschappelijke ongelijkheid of discriminatie. Nog complexer wordt het als we gedrag waarnemen, bij anderen, en op momenten van heldere ingeving misschien bij onszelf, dat blijkbaar diep uit ons onderbewustzijn voortkomt. Als iemand veel de neiging heeft om over zijn prestaties te praten – zou daar de gedachte aan ten grondslag kunnen liggen dat zijn gevoel van eigenwaarde afhangt van wat hij presteert? Als er plotseling wordt aangebeld en we hebben de neiging om snel even een paar onbetekenende dingen op te ruimen – zijn we misschien erg gevoelig, of bang voor de mening van anderen? Waar komt dat ‘onbewuste’ gedrag eigenlijk vandaan? Om dat bij jezelf te onderkennen heb je momenten van reflectie nodig. We zouden onszelf kunnen vergelijken met een ijsberg. Het meeste van ons diepste ik bevindt zich onder de waterspiegel; wat er bovenuit steekt is zichtbaar in ons gedrag, wat er onder schuil gaat, zijn de roerselen van ons zielenleven. In de gedachtenpatronen die zich daar hebben genesteld, zitten leugens in de code van ons denken die ons niet de waarheid zeggen over onszelf of over God. Die leugens kunnen kleine en grote zijn, maar ze beïnvloeden ons gedrag. Onszelf peilen kan in momenten van stilte, misschien geholpen door een boek of een vertrouwelijk gesprek. Samenvattend: ons denken kan te maken hebben met ons praktisch inzicht, met de manier waarop we dingen moreel beoordelen, maar ook met onze gesteldheid, onze

aard, en dus diep verbonden zijn met onze persoonlijkheid. Het bepaalt onze drijfveren en neigingen van ons hart. Doorkrijgen welke denkpatronen je onbewust volgt heeft te maken met de ontdekking van jezelf. God wil ons daarbij helpen, want er is niemand die ons kent zoals Hij.

Het oude en het nieuwe denken

De Bijbel heeft slecht nieuws en goed nieuws. Het slechte nieuws is: ons denken is van nature behept met de zonde. Het blijkt misschien niet bij ieder mens in dezelfde mate. Niet ieder mens geeft zich immers op dezelfde manier over aan oneerbaar gedrag. Maar ten diepste is ieder mens die de liefde en het licht van God niet in zijn leven en denken heeft toegelaten, ‘verduisterd in zijn verstand’ (Ef.4:18). De richting van ons denken, de – misschien wel nobele - ideeën die we ontwikkelen, gaan voorbij aan de meest essentiële waarheden van Gods woord. We ontkennen of verdoezelen onze onvolkomenheden, of misschien hebben we doelen of idealen gesteld waarmee we in wezen de boodschap van Gods woord vervangen door normen waar we wél aan voldoen en die ons daardoor een goed gevoel geven. Het slechte nieuws is dat je als de mens van nature eigenlijk ook helemaal niet in staat bent om Gods gedachten over jezelf te begrijpen en je eigen toestand in te zien, laat staan te aanvaarden. De Bijbel noemt dit een *vleselijk* denken: een denken binnen de patronen en de horizon van de natuurlijke mens. Om dat radicaal te doorbreken is de onmisbare hulp van Gods Geest nodig. Het goede nieuws is: je kunt totaal vernieuwd worden in je denken! Als Christus in ons komt wonen door zijn Geest gaan we in Gods licht de dingen op een totaal nieuwe manier zien. De Bijbel zegt: ‘wij hebben het denken van Christus’ (1 Kor.2:16). Deze radicale vernieuwing wordt aan iedereen voltrokken die uit God geboren is en geldt in principe voor elk kind van God dat door de Geest geleid wordt. In de praktijk blijkt dat hier een proces mee gemoeid kan zijn waardoor op steeds meer terreinen van ons leven ons oude denken wordt afgebroken en de pracht van Gods denken, van Christus gezindheid zichtbaar wordt. Zo schrijft Paulus aan diezelfde Korintheërs dat zij in bepaalde opzichten nog vleselijk waren, ‘kleine kinderen in Christus’ (1 Kor.3:1). Maar aan diezelfde Korintheërs schrijft hij dat ieder, die met onbedekt gelaat de heerlijkheid van de Heer aanschouwt, naar hetzelfde beeld veranderd wordt (2Kor.3:18). Daarom zegt de Bijbel enerzijds tegen ons: ‘u *bént* vernieuwd in de geest van uw denken’ (Ef.4:23), de nieuwe mens heeft het

denken van Christus ontvangen (1 Kor.2:16) en daardoor beoordeelt hij de dingen nu *geestelijk* en niet meer vleeselijk. Maar tegelijk zegt de Bijbel op een andere plaats: ‘*wórdt* veranderd in de vernieuwing van uw denken’ (Rom.12:2). Op een aantal terreinen in ons leven, ook en juist als gelovigen, zitten we op de een of andere manier nog vast aan gedachten die we als mens gemakkelijk ontwikkelen. Ik wil aan de hand van vijf voorbeelden illustreren hoe en op welke terreinen van ons leven die vernieuwing van ons denken zich kan voltrekken. Misschien herken je jezelf daarin.

‘Ik voldoe niet aan Gods verwachting’

De eerste Bijbelse persoon die ik als voorbeeld wil stellen wordt niet met name genoemd - je zou bijna zeggen ‘ook dát nog’. Je kent hem als de oudste zoon in de gelijkenis van de verloren zoon. Als de jongste zoon terugkeert naar huis en een feestje krijgt aangeboden, doet de oudste zijn beklag bij zijn vader: ‘zie, zoveel jaren dien ik u en nooit heb ik uw gebod overtreden en mij hebt u nooit een bokje gegeven’ (Luk.15:29). Wat hij daarbij precies gedacht heeft, weten we niet en evenmin of zijn vader aanleiding heeft gegeven tot die gedachten. De vader in deze gelijkenis is immers een beeld van de volmaakte Vader, die geen tekortkomingen heeft als wij. Heeft de zoon tóch het gevoel gehad dat hij de gunst van zijn vader verdienen moest? En heeft hij bij elke keer dat hij het gevoel had dat hij daarin tekort schoot, zich voorgenomen om het nu voortaan *nóg* beter te doen? Blijkbaar zit diep in ons de neiging dat we ons afgewezen voelen vanwege onze tekortkomingen. We laten ons van onze beste kant zien en toch geeft het geen voldoening. In je denken kun je gevangen raken in een vicieuze cirkel: je best doen – tekort schieten – je daarom veroordeeld of onwaardig voelen – *nóg* eens je best doen - enzovoorts. Ook als gelovige kun je aan jezelf gaan twijfelen: ‘zit het nu wel goed met mijn geloof?’ Het kan zijn dat je met die vraag een poos rondloopt. Wijst God mij af, of: wordt het ooit iets met mij? Kan ik gelukkig zijn en blij zoals anderen? Let nu op: Paulus spreekt in Romeinen 7 en 8 over een van de grootste ontdekkingen die je kunt doen als gelovige, een ervaring waar je, denk ik, allemaal doorheen moet. In Romeinen 7 beschrijft Paulus wat er door iemand heen kan gaan die wel het verlangen heeft naar het goede, maar die ook een groeiend besef heeft dat hij dat niet kan bereiken in zijn leven. Dit onbehaaglijke gevoel maakt hem terneergeslagen. We zijn misschien in het begin geneigd dit gevoel op

anderen of op onze omgeving af te schuiven, maar God confronteert ons eigenlijk met onszelf. En juist als je *dat* gaat beseffen, wil God dat je ook gaat begrijpen dat Zijn liefde voor jou niet afhangt van wat je doet. Die oude mens is mét Christus gekruisigd en gestorven. God ziet die niet meer. Hij ziet in jou alleen nog maar een nieuwe mens, een die vrij is van zonden, die brandschoon is omdat Christus in jou leeft en jij voor altijd in Christus bent. Zijn onvoorwaardelijke liefde is overweldigend. We mogen leven in het licht van zijn genade en vergeving. Dat is de basis van je bestaan, en te weten dat je een geliefd kind van God bent, dat je één bent met Christus, is de basis van je identiteit. Vandaar uit mogen we verder groeien in onze relatie van zoonschap met de Vader.

‘Meer maakt gelukkig’

Jakob groeide op in een gezin waar ongezonde rivaliteit was. Hoewel ze maar met z’n tweeën waren, was het knokken voor een plekje. Wat hij blijkbaar van zijn moeder, de dochter van Laban, had meegekregen, is dat je in het leven moet proberen om de dingen naar je toe te trekken. Het plan dat ze samen gesmeed hebben om Isaac te bedriegen, spreekt boekdelen. Hebben maakt gelukkig en als een ander iets heeft wat ik niet heb, ontstaat er daardoor jaloezie en afgunst. Misschien grijpen we dan naar andere middelen om onszelf te laten gelden, misschien wel door de ander in een ongunstig daglicht te stellen? Jakob is enorm ik-gericht. Dat blijkt uit de relatie met z’n broer: zodra hij de kans krijgt, maakt hij van de gelegenheid gebruik om er zelf beter van te worden, al is het met een kop soep. Het blijkt uit de relatie met z’n oom en de manier waarop hij zijn vee verwerft. Het blijkt zelfs uit zijn relatie met God: als *Ú* er nou voor zorgt dat ik hier weer goed en wel terugkom, *dán* zal ik U ook iets terugdoen. De arme Jakob was voortdurend met zichzelf bezig. Dat denken hield hem gevangen en het was bijna onmogelijk om dat bij hem te doorbreken. Dat menselijke zit van nature in ons allemaal. Wat kunnen we onbewust nog met onszelf bezig zijn. Alleen Jezus Christus kan dat denkpatroon radicaal bij ons doorbreken. Als de liefde van God in ons hart is uitgestort, verliest dit denken de greep op ons leven. Als we weten hoe geliefd en gewaardeerd we zijn in Christus, komen we vrij van onszelf en zijn we in staat om anderen te dienen, om iets te kunnen doen om anderen vervulling te geven in hun leven. Dan hoeven we niet meer aan onszelf te denken omdat Christus ons leven heeft

vervuld. De liefde van God keert de ik-gerichtheid in ons leven om, zodat we ons op anderen en op God zullen richten. Vriendelijkheid, behulpzaamheid en verdraagzaamheid zijn kenmerken van deze liefde. Die liefde maakt dat we voorbij kunnen gaan aan andermans fouten of gebreken (zonder zonde goed te praten natuurlijk) en dat we de inconsistentie in andermans leven en karakter kunnen vergeven – juist als we weten hoeveel geduld God met ons gehad heeft. De liefde van Jezus maakt ons minder afhankelijk van wat onze omgeving óns biedt, omdat we innerlijk leven uit zijn kracht. Jezus heeft geleerd dat het zaliger is te geven dan te ontvangen en Zelf is Hij daarin het grote voorbeeld.

‘Het wordt toch niks’

De start die Samuel maakte was helemaal niet zo gunstig als we soms denken. Inderdaad: zijn geboorte was een verhoring van het gebed van zijn moeder, en als kleine jongen kreeg hij al een taak in de tabernakel. Maar er was ook een keerzijde in die jonge jaren. Vader was getrouwd met twee vrouwen en de verhouding tussen die twee drukte een behoorlijk stempel op de sfeer thuis. En in de tabernakel, daar was een oude hogepriester Eli die de regie aardig was verloren en

twee zoons die het slechte voorbeeld gaven. In plaats van geestelijk leiderschap te tonen gedroegen zij zich als inhalige heersers die met Gods geboden geen rekening hielden. En de geestelijke toestand van het volk als geheel stond ook nog eens op een historisch laag pitje. Nee, er waren behoorlijk wat factoren in Samuels jonge jaren die heel verkeerd hadden kunnen uitpakken in zijn leven. Daar was hij nou, weg uit het ouderlijk huis en onder de hoede van twee nietsnutten – wat moest er van die jongen terechtkomen? Er is veel voor te zeggen dat de rol van zijn moeder en vader voor hem van doorslaggevende betekenis is geweest, net zoals bij Mozes. Het onderwijs dat zij hem hebben kunnen geven en haar gebed voor hem zijn niet onverhoord gebleven. Maar toch was het een situatie om je hart in vast te houden: wat zou er van hem worden? Zullen we zijn situatie eens naar onze tijd verplaatsen? Misschien herkennen we zo’n situatie dat iemand van huis uit al de nodige deuken en krassen heeft opgelopen en in de gemeente waar hij heengaat is ook al van alles mis; daar zal hij ook niet snel steun vinden. Uitzichtloos? Bij mensen misschien wel, maar bij God niet! Gods genade was zo groot dat Hij te midden van al die geestelijke wanorde toch de weg wist te vinden naar

het hart van de jonge Samuel. Hij sprak tot hem in de nacht, toen alle andere stemmen zwegen. En Samuel liet de Heer toe in zijn leven. Hij was vastbesloten om de Heer te volgen en te gehoorzamen, dat bleek al direct bij de eerste opdracht die hij van de Heer kreeg. En die nacht is bepalend geworden voor de rest van zijn leven. Daardoor was hij in staat om de rest van zijn leven tegen de stroom in te gaan. Het was niet gemakkelijk om staande te blijven en niet met de rest mee te gaan. Maar Samuel was geen volger, Samuel werd een leider. Ben jij een volger van mensen, doe je met de rest mee, 'iedereen doet het nu eenmaal'? Of kun jij voor anderen een voorbeeld zijn voor de Heer Jezus? Door de dienst van Samuel werd het hart van het volk weer teruggebracht onder het Woord van God. Daar had God niet Eli voor uitgezocht of een andere voorname man van aanzien. Nee, het was de kleine Samuel die uit het niets op het toneel was verschenen, de jongen van wie niemand het had verwacht. Misschien wil God ook jou gebruiken, net zoals Hij Samuel heeft gebruikt. Laat je niet ontmoedigen als je denkt dat jij toch niet in tel bent. Mensen kijken naar wat voor de ogen is, maar God ziet het hart aan (1Sam.16:7).

'Ik kan het zelf'

In zekere zin lijkt het verhaal van Gideon een beetje op dat van Samuel, maar ik noem hem toch apart. In zijn tijd hadden de vijanden de overhand over het volk Israël. Gideon was bezig om te overleven. In de wijnpersbak was hij bezig de tarwe uit te kloppen toen hij bezoek kreeg van een engel. God was van plan het volk te verlossen, maar dat niet alleen. Het moest ze ook duidelijk worden dat ze niet in eigen kracht staande konden blijven, maar dat ze afhankelijk waren van God. Wie zou Hij daar nu eens voor uitzoeken? Nu, daar was Gideon, en toen de engel hem aanwees zei hij: 'Och Here, waarmee zal ik Israël verlossen? Zie mijn geslacht is het geringste van Manasse en ik ben de jongste van mijn familie' (Richt. 6:15). Wij zouden zeggen: Gideon had een laag zelfbeeld. Juist daardoor was hij de man die God nodig had. Bemoedigd door het woord van de Heer besluit Gideon op te trekken, maar daarvoor ronselt hij wel eerst even 32000 soldaten. We kennen de geschiedenis: uiteindelijk bleven er 300 over. Wat er gebeurde tijdens de strijd staat symbool voor de les die God ons leren wil: de stenen kruiken werden gebroken en God gaf het volk de overwinning. De stenen kruik is een beeld van ons leven, ons lichaam. Paulus zegt: 'wij hebben deze schat in aarden vaten, opdat de

uitnemendheid van de kracht van God is, en niet uit ons' (2Kor.4:7). In de zelfde brief schrijft Paulus: 'Ik zal dus veeleer roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus op mij woont' (2Kor.12:8-10): Gods kracht wordt in zwakheid volbracht. De les van Gideon is dat God mensen die niet in aanzien zijn, juist uitzoekt, omdat zij niet van zichzelf hoog denken. De les van het volk Israël is dat God ons er bij moet bepalen dat we het niet zelf kunnen. Vaak spannen we ons in en blijven we eindeloos doorworstelen. We willen in eigen kracht verdergaan. Maar pas als we ons leven overgeven aan God en Hem vragen of Hij het voor ons wil doen, ervaren we de kracht van zijn verlossing in ons leven.

'ik word geleefd'

Misschien is dit niet een gedachte die we bewust aanhangen. Maar toch kunnen we worden beheerst door allerlei gedachten die ons kunnen opjagen en gevangen houden. Martha moest haar huishouden runnen, daar had ze de capaciteiten voor. Ze zág het werk en pakte alles op. Die drive werd zo sterk in haar leven dat haar humeur er door bepaald werd. Als het niet ging zoals ze wilde en als anderen tekort schoten, werd dat een steeds groter probleem voor haar. Op een gegeven moment zette de Heer haar stil: je maakt je nu over veel dingen druk, zó druk dat je daardoor de belangrijkste dingen uit het oog begint te verliezen. Zoveel gedachten kunnen ons leven beheersen: 'ik moet mijn prioriteiten halen', en dat werkt door in onze relatie met de mensen om ons heen. 'Als anderen het met me oneens zijn of boos worden, is dat mijn schuld', en dus probeer ik alles te doen om anderen te *pleasen*. 'Als dingen fout gaan in mijn leven, is dat de schuld van anderen', en onbewust proberen we anderen te manipuleren. 'Ik moet een goede taart bakken of een goede preek voorbereiden', en stiekem zijn we eigenlijk bezig met onze eigen status en reputatie. 'Ik ben niet zoals hij', en dus proberen we onszelf te veranderen. Wat en verademing is het om naar het leven van de Heer Jezus te kijken en om van Hem te leren. 'Kom tot Mij, leer van Mij want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en je zult rusten vinden voor je ziel' (Matth.11:28-30). Leg al die gedachten die je opjagen en die je drijven af. Kijk naar de Heer Jezus en laat Hij je helpen te worden zoals Hij. Vraag Hem of Hij je wil vullen met de Heilige Geest en dat die alle terreinen van je leven mag doortrekken en beheersen met zijn liefde. In Hem kunnen we vrij worden en steeds meer veranderen, zodat we niet langer geleefd worden maar

leven. We mogen zelf iets met ons meedragen, in ons hart en leven, waardoor we weerstand kunnen bieden tegen omstandigheden en gedachten die beslag op ons willen leggen, en juist zelf iets uitdragen van de Heer Jezus die in ons woont.

Afweermechanismen

Wanneer we worden geconfronteerd met een boodschap die iets in ons bestaan aanwijst dat eigenlijk niet in orde is en die een appèl op ons doet dat we iets kunnen of moeten veranderen, komt iets in ons daartegen in verzet. Onze geestelijke habitat houden we het liefst gesloten; dat is immers wat voor ons bekend is en waar de houvast van ons leven op berust. Wij mensen ontwikkelen geestelijke afweermechanismen en we moeten die bij onszelf kunnen onderscheiden om ze ook buiten werking te kunnen stellen. Alleen dan kan de verandering in ons leven zich voltrekken. Dit proces is vele malen subtieler wanneer het ons geestesleven betreft dan wanneer het iets lichamelijks betreft, en daarom trek ik bij elk van de mechanismen een vergelijking naar ons lichaam.

Ontkenning

Wanneer we een aanhoudende pijn in onze buik voelen, is er aan de ene kant het verlangen dat de pijn weg is en we ons gezond voelen, en aan de andere kant weerhoudt iets ons ervan om naar de dokter te gaan. Misschien moeten we dan wel worden behandeld of geopereerd en willen we dat niet opbrengen. Of misschien zijn we wel bang dat het iets ergers is en – vooral – dat er niets aan te doen is. En dus blijven we er maar mee rond lopen, doen of er niets aan de hand is of houden onszelf voor dat het vanzelf wel over gaat. Wanneer we in ons gedachtenleven merken dat iets ons ongelukkig maakt, dat bepaalde dingen in ons leven niet gaan zoals het eigenlijk zou moeten, verdringen we die gedachte, misschien wel uit angst dat we denken dat het toch niet beter kan, of omdat we het niet willen opbrengen om er iets aan te doen. Dit afweermechanisme moet buiten werking worden gesteld om de helende werking van Gods Geest in ons leven toe te laten. >>

Koesteren

Wanneer ik loop te trekken met mijn been is er altijd wel iemand die vraagt wat er is of hoe het met mij gaat. Het is een eenvoudige manier om aandacht te krijgen. Ik zou misschien met de klacht naar de dokter kunnen gaan en het laten verhelpen, maar dan ben ik ook de aandacht kwijt die ik erdoor trok. Negatieve gevoelens kunnen we gaan koesteren en ons er naar gedragen. Het levert negatieve aandacht op, maar dat is nog altijd beter dan helemaal geen aandacht. Je probleem kan een deel van je identiteit worden en je bent bang om het los te laten, omdat je daarna eigenlijk voor een deel weer opnieuw moet beginnen. Misschien zijn we wel bang dat we er niet in zullen slagen om als een volwaardig en geestelijk volwassen mens te functioneren en zijn we daardoor gebonden in ons denken. Maar God is de grote geneesheer die ons kent, ons oneindig veel liefheeft zoals een vader zijn kind en die ons helpen kan om nieuwe stappen te zetten en de vreugde wil geven van het leven in bevrijding.

Vluchten

Ik kan een fantasiewereld creëren waarin ik kan proberen om zorgen, pijn en verdriet te vergeten. Veel probleemgedrag is hierop terug te voeren. Bovenmatige aandacht voor je uiterlijk, verslavingen zoals koopverslaving, seksuele verslavingen, alcohol vormen een uitweg uit de realiteit. We gebruiken het als compensatie, als een uitweg om ons gevoel van onvermogen te overstemmen, omdat we er niet in slagen dat te zijn of te bieden wat we eigenlijk willen en de leegte te vullen die we daardoor ervaren. God wacht totdat we onze verdedigingsmechanismen loslaten, het verweer opgeven en ons in vertrouwen aan Hem overgeven. Als we Hem dichterbij laten komen, kan Hij ons leven veranderen en een proces van vernieuwing en heiliging beginnen. Hij is degene die ons heeft gemaakt, die onze naam kende voordat we geboren waren. Niemand kent ons zoals Hij.

‘Open mijn verstand’

Twee vrienden lopen terug naar huis. De avond begint te schemeren en de stilte daalt neer. Ze praten met elkaar over de gebeurtenissen van de afgelopen dagen. Al pratend proberen ze te verwerken en te begrijpen wat ze hebben meegemaakt. Degene van wie ze dachten dat hij de Messias was, was gestorven aan een kruis. Ze probeerden de puzzelstukjes op hun plaats te leggen, maar kregen het plaatje niet kloppend. Toen voegde zich een vreemdeling bij hen. Beginnend bij de Schriftplaatsen uit het Oude testament verklaarde Hij de gebeurtenissen van de afgelopen dagen. Hij opende hun verstand (zelfde woord als in Rom.12:2 en Ef.4:23). Plotseling begon het hun te lichten en hun hart begon sneller te kloppen. Zelf kwamen ze er niet uit, ze zaten vast in hun denken, net zoals wij dat kunnen zitten. De sleutel van deze geschiedenis is: de Heer opende hun verstand. Hij ‘verstaat onze gedachten van verre’ (Ps.139:2). Aan Hem mogen we ons, net als de psalmist, in vertrouwen overgeven. Van al onze daden en ons gedrag, onze onzekerheid, verborgen angsten of onbenoemde drijfveren kent Hij de diepste oorzaken. Waarom ben ik zoals ik ben en doe ik zoals ik doe? Wat gaat er schuil in de diepere lagen van de ijsberg, waarmee ik ons als mens eerder vergeleek? Onze Heelmaker kent ons door en door en Hij kan en wil ons veranderen naar zijn beeld. ‘De waarheid zal u vrijmaken’ (Joh.8:32). Als we ons open stellen voor Gods waarheid in ons leven, onder de zalvende werking van Gods Geest, als het woord van God krachtiger in ons gaat wonen, zal ons denken worden vernieuwd en zal het zuivere, goede en volgroeide denken van de mens Gods in ons leven zichtbaar worden.

Voetnoot: dit artikel is een weergave van een studie die gegeven is op het Meet & Discover Jongerenweekend, november 2014.

lessen uit het leven van:	ons oude denkpatroon	de vernieuwing van ons denken
de oudste zoon	ik voldoe niet aan Gods verwachting	ik ben Gods kind in Christus en zijn liefde voor mij is onvoorwaardelijk
Jakob	meer maakt gelukkig	het is zaliger om te geven dan te ontvangen
Samuël	het wordt niks	God wil jou gebruiken, wat anderen ook zeggen
Gideon	ik kan het zelf	Gods kracht wordt in onze zwakheid volbracht
Martha	ik word geleefd	Jezus leven mag in mij zichtbaar worden

